

Zece Decembrie

GEORGE SAUNDERS

Traducere de Radu Șorop

BLACK BUTTON BOOKS

Cuprins

9	Turul de onoare
31	Bețe
33	Cățeluș
45	Apel
51	Evadare din Cap-de-Păianjen
83	Al Roosten
99	Însemnări despre Fetele Semplica
151	Acasă
179	Cavalerescul meu fiasco
191	Zece Decembrie

Turul de onoare

Cu trei zile înainte de cea de-a cincisprezecea ei aniversare, Alison Pope s-a oprit în capul scărilor.

Să spunem că scara era de marmură. Să spunem că ea a coborât și toate capetele s-au întors. Unde era {alesul}? Apropiindu-se acum, înclinându-se ușor, el a exclamat: cum poate un ambalaj delicat să cuprindă atâta? Uups. Spusese ambalaj delicat? Și rămăsese neclintit? Cu fața-i lată și princiară, golită de orice expresie? Bietul de el! Îmi pare rău, sub nicio formă, adio, clar nu era {alesul}.

Dar ce zici de tipul ăsta, în spatele Dlui Ambalaj Delicat, care stă lângă consola audio-video? Cu un gât gros de o integritate agrară, dar cu buze pline, moi, care, punându-i o mână pe scobitura spatelui, a șoptit: îmi pare groaznic de rău că a trebuit să suportți acel comentariu despre ambalajul delicat mai devreme. Să mergem să ne așezăm pe lună. Sau, ăăă, sub lună. Sub clar de lună.

Spusese: să mergem să ne așezăm pe lună? Dacă da, ar trebui să fie ceva de genul {sprâncene ridicate}. Și dacă nu se ivea nicio rectificare îndurerată, să fie de genul: ah, nu sunt chiar îmbrăcată pentru a mă așeza pe lună, care, după câte înțeleg, este superrece?

Haideți, băieți, nu putea să plutească pentru totdeauna pe această scară de marmură imaginară! Acel păr-nins îndrăgit prins în tiară începea să vocifereze: De ce o fac acești așa-ziși prinți pe acea față drăguță să bată pasul pe loc ad nausea? În plus, avea recital în acea seară și trebuia să meargă să-și ia ciorapii din uscător.

Doamne! Să te trezești că încă stai în capul scării.

Fă lucrul acela când, privind în sus, cu mâna pe balustradă, cobori scările săltat una câte una, ceea ce devenise mult mai

difficil în ultima vreme pentru că, aparent, picioarele cuiva se lungeau pe zi ce trece.

Pas de chat, pas de chat.

Changement, changement.

Sari peste chestiuța subțire de metal care separă gresia din hol de covorul din sufragerie.

Reverență către sine în oglinda din vestibul.

Haide, mama, treci încoace. Nu vrem să fim dojenite din nou de domnișoara Callow care de-abia așteaptă.

Deși chiar o iubea pe Dra C. Atât de strictă! Le iubea și pe celelalte fete din clasă. Și pe fetele din școală. Le iubea. Toată lumea era atât de drăguță. Plus băieții din școală. Plus profesorii din școală. Cu toții se străduiau. De fapt, îi iubea pe toți din orașul ei. Adorabilul aprozarist, stropindu-și salata! Pastorul Carol, cu posteriorul ei mare și confortabil! Poștașul dolofan, gesticulând cu plicurile antișoc! Pe vremuri, fusese un mic oraș de industrie textilă. Ce nebunie? Ce însemna asta?

De asemenea, își iubea casa. De partea cealaltă a pâraului, era o biserică rusească. Cât de etnic! Acel dom în formă de ceapă se profila pe fereastra ei încă din zilele în care îmbrăca salopeta cu Pooh. De asemenea, iubea Gladsong Drive. Fiecare casă de pe Gladsong era o Corona del Mar. Era extraordinar! Dacă aveai un prieten pe Gladsong, deja știai unde se află fiecare lucru din casa lui sau a ei.

Jeté, jeté, rond de jambe.

Pas de bourrée.

Dintr-un capriciu vesel, fă o tumbă în față, sări în picioare, pupă poza lui mami și tati făcută la Penney's în Epoca de Piatră, când tu erai dulceața aia de fetiță, chiar acolo {pup}, cu o fundă în păr mai mare ca întreaga lume.

Câteodată, simțindu-se înveselită ca acum, își imagina un pui de căprioară tremurând în pădure.

Unde e mama ta, micuțule?

Nu știi, spunea căprioara cu vocea Beccăi, surioara lui Heather.

Ți-e teamă? o întreba ea. Ți-e foame? Vrei să te țin în brațe?

Bine, spunea puiul de căprioară.

Iată, acum, vânătorul, târând-o pe mama căprioarei de coarne. Mațele îi erau complet împrăstiate. Doamne, ce frumos era! Îi acoperea ochii puiului și spunea: nu ai altceva mai bun de făcut, vânător abject, decât s-o omori pe mămica acestui pui? Pari un tip destul de cumsecade.

Mămica mea e moartă? rostea puiul cu vocea Beccăi.

Nu, nu, spunea ea. Acest domn tocmai pleca.

Vânătorul, fermecat de frumusețea ei, devenea ceremonios sau își scotea șapca din cap și, așezându-se în genunchi, zicea: dacă aș putea însufleți cu voința-mi această ciută, aș face-o, în speranța că ați putea onora fruntea mea îmbătrânită cu un tandru sărut.

Du-te, spunea ea. Dar, ca să faci penitență, nu o mânca. Așaz-o într-un câmp de trifoi, cu trandafiri presărați deasupra-i. Și tocmește un cor, să-i cânte gingaș tristul sfârșit.

Pe cine să întindă? întreba puiul de căprioară.

Pe nimeni, spunea ea. Nu contează. Încetează să mai pui atâtea întrebări.

Pas de chat, pas de chat.

Changement, changement.

Avea speranțe că {alesul} va veni de undeva de foarte departe. Băieții din partea locului aveau un oarecare *je ne sais quoi*, după care, să spunem adevărul, nu era trăs înnebunită, cum ar fi: le dădeau efectiv nume propriilor ouă. Întâmplător îi auzise! Și aspirau să ajungă să lucreze pentru CountyPower deoarece cămășile erau super și le primeai gratuit.

O mare bilă neagră pentru băieții din partea locului. O bilă neagră în special pentru Matt Drey, deținătorul celei mai mari guri din ținut. Să-l sărute în seara precedentă la adunarea

galeriei dinaintea meciului fusese ca și cum ar fi sărutat un pasaj subteran. Înfricoșător! Să-l săruți pe Matt era ca și cum, din senin, această vacă în pulover, care nu acceptă NU ca răspuns, se abate asupra ta, iar acest imens cap de vacă este inundat de substanțe chimice care suprimă acele slabe puteri de raționament pe care Matt chiar le posedă.

Ceea ce îi plăcea era să dețină controlul asupra ei înseși. Asupra corpului ei, minții ei. Gândurilor, carierei, viitorului ei. Asta era ceea ce îi plăcea.

Așa să fie.

Am putea lua o mică gustare.

Un petit repas.

Oare era specială? Se considera specială? O, Doamne, nu știa. În istoria lumii, multe fuseseră mai speciale decât ea. Helen Keller fusese nemaipomenită; Maica Tereza era extraordinară; doamna Roosevelt era de-a dreptul vioaie, în ciuda soțului ei, care era handicapat, ba, în plus, dovedise bună-dispoziție, cu acei mari dinți îmbătrâniți, cu mult înaintea ca buna-dispoziție a unei Prime-Doamne să poată fi măcar concepută. Ea, Alison, nu putea spera să concureze la categoria acelor doamne. Nu încă, cel puțin!

Erau atâtea pe care nu le știa! Cum ar fi să schimbe uleiul. Sau măcar să verifice uleiul. Cum să deschidă capota. Cum să faci negrese. Asta era stânjenitor, de fapt, ea fiind o fată și toate cele. Și ce era o ipotecă? Venea la pachet cu casa? Când alăptai la sân, trebuia gen să împingi laptele afară?

Doamne. Cine era figura asta străvezie, vizibilă prin geamul de la sufragerie, alergând pe Gladsong Drive? Kyle Boot, cel mai palid puști din tot ținutul? Încă îmbrăcat în ciudatul lui șort de cros cu brandenburguri?

Bietul de el. Arăta ca un schelet cu chică. Oare șortul ăla de cros era de pe vremea Îngerilor lui Charlie sau quoi? Cum putea să alerge atât de bine când părea literalmente că nu are mușchi

deloc? În fiecare zi, alerga până acasă în felul acesta, fără tricou și cu ghiozdanul în spate, apoi, în dreptul casei familiei Fung, apăsa telecomanda și o zbughea în garajul lui fără să încetinească ritmul de alergare.

Aproape că trebuia să-l admiri pe bietul nătărău.

Crescuseră împreună, fuseseră bobițe în aceeași păstaie, în groapa cu nisip de lângă pârau. Nu se îmbăiaseră împreună când făceau pipilică sau altă asemenea porcărioară? Spera ca asta să nu se afle niciodată. Fiindcă în termeni de prieteni, Kyle era practic la nivelul lui Feddy Slavko, care mergea bălângănindu-se mult în spate și care își pescuia tot timpul chestii dintre dinți, anunțând numele lucrurilor în greacă, iar apoi mâncându-le din nou. Mama și tatăl lui Kyle nu-l lăsau să facă nimic. Dacă la filmul de la World Culture s-ar fi arătat țâțe, trebuia să se prezinte acasă. Fiecare dintre articolele din sufertașul lui era atent etichetat.

Pas de bourrée.

Și, reverență.

Toarnă cantitate de Cheez Doodles într-o chestie Tupperware de modă veche, compartimentată.

Mulțumesc, mama, mulțumesc, tata. Bucătăria voastră rupe.

Agită chestia Tupperware în sus și în jos ca și cum ai căuta aur într-o strecurătoare, apoi oferă câtorva sărântoci imaginari strânși în jurul tău.

Serviți, vă rog. Vă mai pot ajuta cu ceva, oameni buni?

Deja ai făcut suficient, Alison, numai și catadicsind să ni te adresezi.

Cât de neadevărat! Nu înțelegeți că toți oamenii merită respect? Fiecare dintre noi este un curcubeu.

Pe bune? Privește această mare rană deschisă de pe biata mea coapsă zbârcită.

Permite-mi să-ți aduc niște vaselină.

Ți-aș fi foarte recunoscător. Chestia asta mă omoară.

Dar despre curcubeul ăla? Ea credea în asta. Oamenii erau extraordinari. Mama era nemaipomenită, tata era nemaipomenit, profesorii munceau atât de mult și aveau și ei copii, iar unii chiar divorțau, cum ar fi doamna Dees, și tot își făceau întotdeauna timp pentru elevi. Ceea ce găsea deosebit de impresionant la doamna Dees era că, în ciuda faptului că domnul Dees o înșela pe doamna Dees cu doamna care avea sala de bowling, doamna Dees încă predă cel mai tare curs de etică, ridicând întrebări precum: poate bunătatea să câștige? Sau oamenii buni sunt întotdeauna dați la o parte, răul fiind mai temerar? Acea ultimă parte părea săgeata aruncată de doamna Dees în direcția tipei de la sala de bowling. Dar, serios vorbind acum! Viața este distractivă sau înfricoșătoare? Oamenii sunt buni sau răi? Pe de o parte, filmulețul cu acele trupuri palide și debile strivite în timp ce nemțoaice grase privesc cu nonșalanță, plescăind gumă. Pe de altă parte, uneori oamenii de la țară, chiar și când fermele lor se află pe dealuri, stau până târziu și umplu saci cu nisip.

În sondajul *ad-hoc* din clasă, ea votase pentru oamenii buni și viața distractivă, doamna Dees adresându-i o privire compătimitoare în timp ce-și expunea părerile: pentru a face bine, trebuie doar să te hotărăști să faci bine. Trebuie să fii curajos. Trebuie să susții ceea ce este corect. La această ultimă replică, doamna Dees scosese un fel de geamăt. Ceea ce era în regulă. Doamna Dees avea multă suferință în viața ei, și totuși, știi ce era interesant? În mod evident, încă găsea ceva distractiv în viață și ceva bun în oameni, fiindcă altfel de ce să stai uneori până târziu să corectezi lucrări de control, iar a doua zi să vii complet extenuată, cu bluza invers, îmbrăcată anapoda în beznă, dimineța devreme, bună ființă răvășită?

Un ciocănit la ușa. Ușa din spate. In-te-re-sant. Cine ar putea fi? Părintele Dmitri de vizavi? UPS? FedEx? Cu un petit cec de plată pour Papa?

Jeté, jeté, rond de jambe.

Pas de bourrée.

Deschide ușa și...

Iată un bărbat pe care nu-l cunoștea. Un individ de-a dreptul solid, într-una dintre vestele acelea ale muncitorilor care citesc contoarele.

Ceva îi spunea să intre înapoi în casă, să trântască ușa. Dar asta părea nepolitic.

În schimb, a încremenit, a zâmbit, a făcut {sprânceană ridicată} pentru a indica: Cu ce vă pot fi de folos?

Kyle Boot a trecut în trombă prin garaj, în casă, unde marele indicator din lemn ca un ceasornic era potrivit la Toți Plecați. Alte alegeri includeau: Mama & Tata Plecați, Mama Plecată, Tata Plecat, Kyle Plecat, Mama & Kyle Plecați, Tata & Kyle Plecați și Toți Acasă.

De ce mai aveau nevoie de Toți Acasă? Nu știau că erau toți când erau Toți Acasă? I-ar plăcea să-l întrebe asta pe tata? Cine, în minunatul lui atelier de tâmplărie din subsol, cufundat în deplină tăcere, proiectase și construisese Indicatorul de Prezență al Familiei?

Ha.

Ha-ha.

În bucătărie pe bufet era o Notificare de Lucru.

Cercetaș: Geodă nouă pe verandă. Amplasează în curte conform ilustrației incluse. Fără prosteli. Greblează zonele întâi, întinde pe jos plastic cum ți-am arătat. Apoi așază înăuntru piatra albă. GEODA ACEASTA SCUMPĂ. Rog ia în serios. N-ai niciun motiv să nu fii gata până ajung acasă. Asta = cinci (5) Puncte de Răsplată pentru Muncă.

O, atotputernice tată, ți se pare sincer cinstit să trebuiască să muncesc ca un rob în grădină până ce se întuneacă, după un riguros antrenament de cros, care a inclus 440 de yarzi, 880 de

yarzi, o milă contra-cronometru, jdemii de sprinturi ca Drake și o ștafetă indiană de cinci mile?

Descălțarea, domnu'.

Ooopa, prea târziu. Era deja la televizor. Și lăsase o urmă incriminatoare de micro-cocoloașe de murdărie. Complet nepermis. Ar putea fi micro-cocoloașele de murdărie adunate cu mâna? Totuși, problemă: dacă făcea cale întoarsă ca să adune cu mâna micro-cocoloașele de murdărie, ar fi lăsat o nouă urmă incriminatoare de micro-cocoloașe de murdărie.

Și-a scos pantofii și s-a oprit repetând în cap o scurtă reprezentare pe care îi plăcea s-o numească CE S-AR ÎNTÂMPLA DACĂ... CHIAR ACUM?

CE S-AR ÎNTÂMPLA DACĂ ei ar veni acasă CHIAR ACUM?

E amuzant, tata! Am intrat fără să mă gândesc! Apoi mi-am dat seama ce făcusem! Cred că... atunci când mă gândesc la asta, știi ce mă bucură? Cât de repede m-am autocorectat! Motivul pentru care am intrat fără să mă gândesc a fost că am vrut să mă apuc imediat de lucru, tata, conform bilețelului tău!

S-a repezit în șosete în garaj, și-a aruncat pantofii în garaj, a alergat după aspirator, a aspirat micro-cocoloașele de murdărie, apoi și-a dat seama, maică-măiculiță, își aruncase pantofii în garaj în loc să-i așeze pe Folia de Pantofi așa cum trebuia, cu vârfurile îndreptate spre exterior pentru a-i ușura încălțarea ulterior.

A intrat în garaj, și-a așezat pantofii pe Folia de Pantofi, apoi a intrat din nou în casă.

Cercetaș, i-a spus tata în mintea lui, ți-a spus cineva vreodată că și cel mai atent întreținut garaj va avea niște benzină pe podea, care este acum pe șosetele tale, care sunt târâte peste tot pe mocheta de culoarea nisipului?

O, atotputernice, era vai de fundul lui.

Dar nu – *celebrate good times, come on* – nicio pată de benzină pe covor.

Și-a smuls șosetele din picioare. Îi era absolut nepermis să stea desculț în sufragerie. Mama și tata sosind acasă să îl găsească făcând pe Tarzan ca vreun golan sudist nu ar fi fost nici pe departe al dracului de...

Înjuri în gând? a rostit tata în capul lui. Dă-i bătaie, Cercetaș, fii bărbat. Dacă vrei să înjuri, înjură cu voce tare.

Nu vreau să înjur cu voce tare.

Atunci nu înjura în gând.

Mama și tata s-ar îmbolnăvi de inimă dacă l-ar putea auzi cum înjură uneori în gând, cum ar fi pizdă proastă, căcat cu ochi, să te fut în gură, futu-te-n cur. De ce nu putea să nu mai facă asta? Aveau așa o părere bună despre el, le trimitea săptămânal emailuri laudăroase ambelor perechi de buni, cum ar fi: Kyle a fost superocupat, menținându-și mediile mari în timp ce aleargă pentru echipa de cros a liceului, deși e doar în al doilea an, în același timp alocând puțin timp în fiecare zi pentru a manufactura asemenea pizdoșenii ca pizdă umedă, futut pe la spate...

Ce era în neregulă cu el? De ce nu putea fi recunoscător pentru tot ceea ce mama și tata făceau pentru el, în loc să...

Fute-o-n cur găurii ăsteia înzorzonate.

Fute să faci franjuri vestigiul palid trosnindu-l de genunchiul-pulă.

Întotdeauna îți puteai limpezi mintea cu o ciupitură puternică a propriilor colăcei discreții.

Au.

Hei, astăzi era marți, zi de Mare Tratație. Cele cinci (5) noi Puncte de Răsplată pentru Muncă aduse de amplasarea geodei, plus cele două (2) Puncte de Răsplată pentru Muncă existente totalizau șapte (7) Puncte de Răsplată pentru Muncă, care, adăugate celor opt (8) Puncte pentru Treburile Casnice strânse, făceau cincisprezece (15) Puncte Totale pentru Tratație, ceea ce îi putea asigura o Mare Tratație (de exemplu, doi pumni de

stafide acoperite cu iaurt), plus douăzeci de minute de televizor la alegere, deși emisiunea efectivă trebuia să fie negociată cu tata la momentul încasării premiului.

Un lucru la care n-o să te uiți, Cercetaș, este America's Most Outspoken Dirt Bikers.

Mă rog.

Mă rog, tata.

Chiar așa, Cercetaș? „Mă rog”? O să mai zici „mă rog” și când îți voi retrace toate Punctele pentru Tratație și te voi obliga să renunți la cros, după cum te-am amenințat de mai multe ori că voi face dacă nu voi sesiza din partea ta o obediență ceva mai entuziastă?

Nu, nu, nu. Nu vreau să renunț, tată. Te rog. Sunt bun la asta. O să vezi, la prima întrecere. Chiar și Matt Drey a zis...

Cine e Matt Drey? Vreun maimuțoi din echipa de fotbal?

Da.

E cuvântul lui lege?

Nu.

Ce a spus?

Căcatu' ăsta mic chiar aleargă.

Frumoase vorbe, Cercetaș. Vorbe de maimuțoi. În orice caz, s-ar putea să nu ajungi la prima întrecere. Egoul tău pare să fi ieșit din matcă. Și de ce? Pentru că poți fugi? Oricine poate fugi. Toate jivinele pot fugi.

Nu renunți! Pula-n cur, căcat cu ochi, cur bășit! Te rog, te implor, e singurul lucru la care mă pricep! Mama, dacă mă pune să renunț, jur pe Dumnezeu că o să...

Teatralitatea nu te prinde, Unic Adorat.

Dacă îți dorești privilegiul de a concura într-un sport de echipă, Cercetaș, demonstrează-ne că poți trăi înăuntrul perfect rezonabilului nostru sistem de directive proiectat în avantajul tău.

Ia te uită.

O camionetă tocmai a tras în parcare de la Sf. Mihail.

Kyle s-a îndreptat cu o ținută protocolară și stăpănită spre bufetul din bucătărie. Pe bufet, se afla Registrul de Trafic al lui Kyle, care servea scopului dublu de a (1) fundamenta poziția tatălui său că Părintele Dmitri ar trebui să construiască un zid de sprijin izolat fonic și (2) alcătui un set de date, al său, al lui Kyle, pentru un potențial proiect pentru Expoziția de Știință intitulat, de către tata, „Corelația numărului de parcări din fața bisericii versus ziua săptămânii, cu o anchetă auxiliară asupra numărului parcarilor duminica, de-a lungul întregului an.”

Zămbind agreabil, ca și cum i-ar fi făcut plăcere să completeze în tabel, Kyle completează foarte lizibil în tabel:

Vehicul: CAMIONETĂ.

Culoare: GRI.

Marcă: CHEVY.

An: NECUNOSCUȚ.

Un tip s-a dat jos din camionetă. Unul dintre rusnacii obișnuiți. „Rusnac” era un argou permis. De asemenea, „la naiba”. De asemenea, „maică-măiculiță”. De asemenea, „rahat pe băț”. Rusnacul purta o geacă de blugi peste un hanorac cu glugă, ceea ce, din experiența lui Kyle, nu era o costumație de biserică neobișnuită pentru rusnaci, care veneau uneori direct de la Jiffy Lube, încă purtând salopetele.

Sub „Șofer vehicul”, scrise PROBABIL ENORIAȘ.

Era nasol. Era chiar groasă. Faptul că tipul era un necunoscut, însemna că el, Kyle, trebuia acum să rămână înăuntrul până ce necunoscutul părăsea cartierul. Ceea ce îi fugarisea amplasarea geodei. Va sta afară până la miezul nopții. Ce pagubă!

Tipul și-a pus o vestă fosforescentă. A, tipul citea contoarele.

Cititorul de contoare s-a uitat în stânga, apoi în dreapta, a sărit peste pârâu, a intrat în curtea din spate a casei Pope, a trecut printre poarta de fotbal și piscina îngropată, apoi a ciocănit la ușa familiei Pope.